

OUDE BEROEPEN IN EN ROND OUD ADE

Deel 33: De smid

In samenlevingen over de hele wereld wordt de smid beschouwd en gevreesd als iemand met magische krachten. Dat is begrijpelijk want wat een smid allemaal kan, grenst aan het ongelooflijke. Hoe hij dat doet, zou je kunnen zeggen, is 'het geheim van de smid'. Zelfs in maatschappijen waar weinig technische ontwikkeling bestond, bijvoorbeeld jaren geleden in Afrika, waren er smeden die in staat waren om uit ijzererts wapens, gereedschap en andere nuttige voorwerpen te maken. De ontdekking en de bewerking van ijzer was een keerpunt in onze geschiedenis; we spreken daarom van het IJzeren Tijdperk of de IJzertijd, die in Europa rond 800 voor Christus begon. Een grote vooruitgang na het Stenen Tijdperk. De rondvliegende vonken van het vuur in de smidse en het met roet overdekte gezicht van de smid droegen misschien ook bij aan zijn gevaarlijke uitstraling. Ik heb mijn eigen herinneringen aan de unheimische en mysterieuze krachten van de smid, toen ik als kind naast een smederij woonde. Ik zie het woeste vuur en hoor de luide hamerslagen nu nog als ik er aan denk.

Ik spreek in dit verhaal van 'de smid' en niet van 'hoefsmid' want onze smid deed veel meer dan paarden voorzien van hoefijzers.

Rijpwetering: Hensterman, Huisman, Lipman, Boers, Waasdorp en Straathof

De herinneringen uit mijn jeugd kwamen weer boven tijdens een lang gesprek met Joop Straathof, de laatste smid van de Rip (en Oud-Ade). Ik voeg Oud-Ade hier aan toe, want de bewoners van Oud-Ade gingen naar De Rip als ze iets te smeden hadden. In het dorp zelf is er nooit een smid geweest, voor zover ik heb kunnen nagaan. In de mondelinge overlevering begint de geschiedenis van de Ripse dorps-smid bij Jan Waasdorp (1862-1921) die in Lisse bij een smederij werkte en in 1897 met zijn gezin naar Rijpwetering kwam en zich daar korte tijd later als zelfstandige dorps-smid vestigde, waar nu Koppoellaan 12 gevestigd is. Maar geen enkele geschiedenis *begint* ergens; er is altijd wel iemand die daarvoor bestond.

Theo van der Poel is de aangewezen persoon om de voorgangers van smid Jan Waasdorp in Rijpwetering op te sporen. De nu volgende vier alinea's zijn van zijn hand. De eerste ijzersmid die zich in het bekende pand aan de Rijpwetering vestigde was Hendrik Hensterman. Hij was op 11 april 1760 getrouwd met Cunera (Kniertje) Bastiaansdr van Stein en op 5 mei 1766, na het overlijden van Kniertje, hertrouwde hij met Antje Jansdr de Bruijn. Bij beider begrafenis vermeldde de ambtenaar 'pro Deo', wat betekende 'begraven op kosten van de gemeente' (dus: armlastig). Dat hij later behoorde tot de notabelen van het dorp was, naast zijn succes als smid, mede te danken aan zijn derde huwelijkspartner, Cornelia (Neeltje) Melman. Zij was de dochter van Gerrit Melman, Mr chirurgijn in Roelofarendsveen. Ook haar broers Pieter en Gerrit Melman waren Mr chirurgijn evenals haar zoon Johannes. Smid Hendrik overleed 6 juni 1816, 78 jaar oud.

Zijn smederij werd in 1812 overgenomen door Michiel Huisman en Marijtje Jansdr Akerboom. Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren Theodorus (Dirk) Huisman en Helena (Lena) Huisman. Na het vroege overlijden op 31 maart 1819 van Michiel Huisman, 33 jaar oud, hertrouwde Marijtje Akerboom in 1820 met de in Warmond geboren smid Hendrik Lipman. Ook Hendrik Lipman overleed op jonge leeftijd (in 1839). Hij werd 42 jaar. Zijn weduwe bleef met haar kinderen in het huis met de smederij wonen en zette het bedrijf voort tezamen met haar in 1813 geboren zoon Dirk (Theodorus) Huisman.

De smidsleerlingen of -knechten kwamen vaak van elders en werden daarom als personeel in huis opgenomen. Zo was ook Hubertus Boers uit Bodegraven als smidsknecht inwonend. Hij trouwde 9 mei 1841 in Alkemade met Neeltje (Cornelia) Lipman (geboren in 1822), dochter uit het tweede huwelijk van Marijtje Akerboom. Hubertus Boers, hoefsmid, geboren bij Bodegraven, en Neeltje

Lipman werden de nieuwe eigenaars van de smederij. Dan slaat het noodlot toe. Niet alleen overleden er opvallend veel van hun kinderen op jonge leeftijd, maar ook de ouders overleden: Oma Marijtje Akerboom op 24 januari 1854, 73 jaar oud, Hubertus Boers 10 oktober van hetzelfde jaar, 42 jaar oud, en Neeltje Lipman vier maanden later op 19 februari 1855, 32 jaar oud.

Met het dan 10-jarige weeskind Anthonie Boers was het onmogelijk om het bedrijf voor te zetten. Maar dank zij weer zijn oom Dirk Huisman en met steun van de familie Melman bleef de hoefsmederij overeind. Anthonie Boers trouwde in 1868 met Alida Melman, dochter van Adrianus Melman en Maria Pieterse. Dirk Huisman overleed 12 januari 1878, 64 jaar oud. Alida Melman overleed 16 maart 1893, 52 jaar oud. Toen, drie jaar later, op 22 april 1897 ook Anthonie Boers stierf werd de smederij overgenomen door Johannes Waasdorp, geboren in Sassenheim.

Jan Waasdorp was in 1892 getrouwd met Alida Vreeswijk (1868-1928) en hun gezin bestond uit negen kinderen. Een van hen, Bert (1895-1966), kwam bij zijn vader in dienst en volgde hem rond 1920 op. Hij was datzelfde jaar getrouwd met Jans van der Geest (Koosdr) (1896-1994). Zijn vader overleed een jaar later in het St Elizabethgesticht aan de Hooigracht in Leiden, pas 59 jaar oud. Twee broers van Bert, Jan en Niek, hebben nog geruime tijd Bert geholpen in de smederij. Jan en Niek zouden later in de rijwielhandel terechtkomen, een kleine stap voor een smid, zoals we zullen zien.

‘Bert de Smid’ maakte van alles. Uiteraard stond het beslaan van paarden hoog op zijn agenda. De naar schatting tachtig boeren in de Rip en Oud-Ade hadden allemaal paarden die geregeld nieuwe ijzers nodig hadden of waarvan de hoeven bijgekapt moesten worden. Maar tegelijkertijd was de behoefte aan hoefijzers minder dan men vandaag de dag zou verwachten. De meeste paarden kwamen zelden of nooit van het erf af en werkten vooral op het land. Zij hadden vaak niet eens hoefijzers en als ze die wel hadden, gingen ze “een eeuwigheid mee” en was een visite aan de smid maar één hoogstens twee keer per jaar nodig. De paarden die kaas naar de stad vervoerden of de boer met zijn gezin ‘s zondags in een Tilbury naar de kerk brachten, verbruikten wel hoefijzers, al was dat aanvankelijk, tot ongeveer een eeuw geleden, over een grindweg, ook wel ‘paardenpad’ genoemd, die minder slijtage veroorzaakte.

Net als de hoefijzers van de paarden sleten ook de wielen van de wagens. Als de ijzeren band om het houten wiel los ging zitten werd de band door de smid er opnieuw omheen gekrompen. Een ingewikkelde techniek van heet maken en weer afkoelen die ik maar half begrijp. De productie en het onderhoud van paardenwagens deed de smid in samenwerking met wagenmaker Siem Oudshoorn die enkele huizen verderop zijn bedrijf had. Ook het maken en repareren van rampels en schalmen of agrarische werktuigen, zoals schoppen, sloothaken en baggerbeugels, en houten en ijzeren emmers, hoorde bij het stiel van de smid. Zelfs het repareren van ca. 5 meter lange molenvijzels kon de smid, zoals te zien is op een van de bijgevoegde foto’s.

De productie van schaatsen verleende Bert Waasdorp een zekere beroemdheid. Een artikel over hem is te lezen op de site van Schaats historie.nl. Ik citeer: “Waasdorp noemt zijn bedrijf zelf een schaatsenfabriek getuige de tekst die staat op de metalen plaatjes die bovenop de stapels worden geslagen: ‘Fa. Waasdorp Electriche Schaatsenfabriek Rijkswetering.’” Naast de productie van ZH-Friese schaatsen richt hij zich vooral op ‘zwijschaatsen’. Rond 1930 stopt hij daarmee, maar in de oorlog gaat hij opnieuw schaatsen maken, vooral voor de lokale bevolking. Het artikel eindigt met: “Mensen die ze konden betalen liet hij betalen, anderen kregen een paar zonder te betalen.” Het slijpen van schaatsen bleef natuurlijk een belangrijke bijverdienste in die tijd toen de winters nog mooi ijs neerlegden.

En dan waren er nog de fietsen. Net als in Roelofarendsveen en Hoogmade (en vele andere plaatsen) was het onvermijdelijk dat een smid zich met fietsen ging bezighouden. De fiets was immers het ‘stalen ros’, een paard van ijzer dat binnen de wereld van de smid paste. Bert Waasdorp en zijn

opvolgers repareerden en verkochten fietsen, hoewel enkele huizen verderop, op Koppoellaan 18, Co Meijer hetzelfde deed (zie aflevering 16 van deze serie). Over hun concurrentie heb ik niets gelezen of gehoord. Op een foto van het bedrijf Waasdorp zien we het ijzeren en het levende paard beide vereeuwigd.

Bedrijfsfoto en familiefoto (1922): Jan Waasdorp jr (links) en broer Bert presenteren zich als hoefsmeden en fietsenmakers (zie de fietswielen rechts in de etalage). Op de achtergrond van links naar rechts: zus Marie, moeder Alida en Jans, de echtgenote van Bert met hun zoontje Jan op de arm. (bijscript en foto via Roen van der Geest)

In 1952 nam Jan Straathof het bedrijf van Bert over. Jan woonde als kind in de boerderij die nu De Hertogshoeve heet, recht tegenover de smederij aan de overkant van de Wetering. Hij zag dagelijks wat daar allemaal gebeurde en was bovendien het petekind van Bert. Zijn moeder, Sien Waasdorp, was een zus van Bert. Jan ging al vroeg meehelpen in de smederij en werd uiteindelijk de nieuwe smid. Het bedrijf bleef in de familie al was dat wel onder een andere naam. Bert had zelf ook een zoon Jan, maar die gaf de voorkeur aan een andere vak en koos bovendien voor een aangenamer klimaat; hij werd arts in Saudi-Arabië en op Aruba.

Jan Straathof (1918-1981) maakte als smid veel maatschappelijke veranderingen mee die hem dwongen zijn vak aan te passen aan de nieuwe tijd. Veel van die veranderingen kwamen voort uit de modernisering en schaalvergroting van het boerenbedrijf. De belangrijkste was waarschijnlijk de komst van de tractor die de paarden verving en de luchtbanden die de houten/ijzeren wielen overtuigend maakten. Ook de rol van het loonbedrijf was een beslissende factor. Het loonbedrijf nam veel van het werk op de boerderijen over met de inzet van geavanceerde machines die de smid niet nodig hadden voor reparatie en onderhoud. Dat deed het loonbedrijf zelf met haar eigen monteurs. Die verandering ging echter geleidelijk. De eerste trekkers, die eigendom waren van de individuele boer, werden nog toevertrouwd aan de smid voor reparaties en hetzelfde gold bijvoorbeeld voor het slijpen of vervangen van maaimessen.

Dan waren er nog de veranderingen in de verwarming van huizen, eerst de overstap naar kolen en vervolgens naar gas. "De gaskachels waren mijn vaders dood," zegt zijn zoon Joop. Gaskachels installeren was niet wat hij zich voorgesteld had van zijn vak toen hij de smederij overnam. Hij moest terug naar school en volgde samen met Siem Vink uit De Veer een cursus voor dit nieuwe onderdeel

van zijn werk. Hij slaagde gelukkig (maar Vink niet). Hij kreeg hartproblemen en sukkelde tien jaar met zijn gezondheid. Op 63-jarige leeftijd overleed hij, in 1981.

Jan Straathof en zijn vrouw Klazien hadden drie kinderen. De middelste, Joop, 'erfde' de smederij. Hij had een opleiding 'Gas, Water en Lood' gevolgd in Amsterdam en stond klaar om de verdere modernisering van het bedrijf voort te zetten. Het beslaan van paarden was inmiddels verleden tijd en ook schaatsen en fietsen werden niet meer gerepareerd, laat staan geproduceerd. De benzinepompen voor het huis werden in 1987 verwijderd en verbouwingen werden uitgevoerd. Hij raakte betrokken bij molenbouw en vertelt me dat hij enorme molenroeden maakte (stalen balken waar de heklatten van de wieken aan bevestigd worden), de eerste waren 23 meter lang, later werden ze nog langer. Uiteindelijk koos Joop voor staalbouw en staalconstructie. Het bedrijf Straathof Konstruktie b.v is overgenomen door Evers Hillegom waar de stalen molenonderdelen nog steeds worden geproduceerd. Joop zijn zoon Joost heeft een deel van de inboedel van de smederij meegenomen naar zijn bedrijf op het Veenderveld, 'Straathof Montage' dat vooral gericht is op woningbouw. Joost doet, naast las- en reparatie- werkzaamheden, kleine staalconstructie en montage.

Rijpwetering: Wim van der Ploeg

Maar de Waasdorpers en Straathoven waren niet de enige smeden op de Rip. Enigszins verborgen in een steegje, Pastoor van der Plaatstraat 43, begon Wim van der Ploeg (*1952) in 1975 een hoefsmederij. Wim was een zoon van schoenmaker Wil van der Ploeg. Je zou kunnen zeggen dat hij net als zijn vader schoeisel maakte.

Wim had iets met paarden. De fotoalbums die ik mocht inzien worden bijna uitsluitend bevolkt door paarden en achterop iedere foto staan nauwkeurig de datum en de plek van de foto vermeld plus de naam van de eigenaar van het paard. Hij begon al heel vroeg met het trainen van dravers bij Joop Duijvenvoorden en toen hij uit dienst kwam ging hij zich oriënteren op de mogelijkheden van een hoefsmid-carrière. In Leidschendam ontmoette hij Arie van Beek die een smederij in de Nieuwstraat had en ging bij hem twee dagen per week stage lopen om het vak te leren. Ondertussen volgde hij ook een cursus en behaalde het diploma van 'Rijksgediplomeerd Hoefsmid'. Hij bleef nog enige tijd bij Arie werken en bezocht de renbaan in Duindicht als 'voetverzorger' van de dravers en renpaarden daar. Beide typen paarden nemen deel aan wedstrijden, maar Wim legt uit dat bij een renpaard de jockey op de rug van het paard zit en bij een draver in een sulky (karretje) achter het paard. Weer wat geleerd.

Rond 1975 besluit Wim een eigen smederij te beginnen in zijn woonplaats Rijpwetering. Dat was in de periode dat Jan Straathof het beslaan van paarden aan het afbouwen was vanwege de verdwijning van het boerenwerkpaard. Maar Wim richtte zich vooral op het groeiend aantal luxe recreatie-paarden. In 1977 trouwde hij met Joke Beukers uit Leidschendam en vestigde zich met haar in een door hem zelf gerestaureerd huisje bij de smederij in het eerder genoemde steegje. Wim is 26 jaar hoefsmid geweest. Met een busje waarin gereedschap en een gasoven zaten bezocht hij ook klanten aan huis om privé paarden te beslaan of hun hoeven bij te kappen. Later begon hij sierlijke rijtuigjes te bouwen voor de recreatie. Als ik vraag of dat een bijverdienste was, schudt hij zijn hoofd; het was meer een uit de hand gelopen: "Ik verdiende er geen rochel aan." Ik zie de vele foto's van zijn creaties en ben diep onder de indruk. Ook deze smid blijkt een magiër te zijn.

In 2001 stopt hij met de smederij en gaat als chauffeur bij zijn broer Jos, de kozijnenfabrikant, werken. Maar in een schuur achter zijn huis staan nog rijtuigjes en een paard.

Hoogmade: Deckers Smederij

Hoogmade is hemelsbreed nauwelijks verder van Oud-Ade dan Rijpwetering, maar over de weg is de afstand een stuk langer en het is onwaarschijnlijk dat de boeren van Oud-Ade naar Hoogmade gingen om hun paarden te laten beslaan. Toch wijd ik een paar alinea's aan Hoogmade omdat het beeld dat Theo van der Poel van de drie generaties Deckers schetst in zijn boek over honderd jaar Rabobank,

een treffende gelijkenis toont met het verhaal van de Waasdorp / Straathof dynastie. Antoon Deckers uit Etten-Leur in Brabant trouwde de dochter van smid George Hillebrand in Hoogmade en werd daar de nieuwe smid, in de Kerkstraat, in het centrum van het dorp. Het verhaal gaat dat Hillebrand een advertentie had geplaatst voor een knecht met goede vooruitzichten op een huwelijk. Waarschijnlijk had Antoon toen gedacht: je moet het ijzer smeden als het heet is.

Vader Antoon en zoon Wim moesten net als hun collega's in Rijpwetering met kunst en vliegwerk hun zaak draaiende houden, vooral in de crisistijd van de jaren dertig. Ook zij verkochten fietsen en benzine. Verder gingen ze metalen vissersbootjes maken en pasten ze hun traditionele ambacht aan de moderne techniek van tractoren en elektronische machines aan. Theo van der Poel schrijft: "Op allerlei manieren probeerde Wim aan de kost te komen. Op een gegeven ogenblik had hij acht vergunningen verzameld: hoefsmid, kachelsmid, wagenmaker, loodgieter, fietsenmaker, kleinhandel in elektrische apparaten, reparateur van landbouwwerktuigen en wasmachines."

In 1989 verplaatsen ze het bedrijf naar Van Klaverweijdeweg 17, aan de buitenkant van het dorp waar meer ruimte is. Ton Deckers, de derde generatie, specialiseert zich in het uitsmeden en harden van beitels voor sloophamers voor klanten uit binnen- en buitenland. Tien jaar geleden werd zijn zoon Rob medefirmant. Rob heeft als specialiteit compressoren en pneumatisch en hydraulisch gereedschap.

Als ik met Ton over hun bedrijf praat en opmerk dat je nauwelijks meer van een smid kunt spreken en dat het vuur wel al heel lang gedoofd zal zijn, corrigeert hij me meteen: "Het vuur is nog steeds de basis van ons werk!" Nog steeds worden er muurijzers, molenonderdelen, gereedschap, enzovoort in het vuur gesmeed.

De smid en de poëzie

De klassieke smid met zijn laaiend vuur en vliegende vonken en met zijn luide hamerslagen heeft ook taalkunstenaars aangetrokken. Daarom nog een paar woorden over dit onverwachte aspect van de nu bijna verdwenen smederij. De neo-romantische schrijver en dichter Aart van der Leeuw (1876-1931), bekend onder andere om zijn bestsellers van destijds "Ik en mijn Speelman" en "De Kleine Rudolf", vergeleek het werk van de smid met het maken van een gedicht. "Zoals de smid het ijzer tot de gewenste vorm bewerkt, zo is ook de dichter bezig," schrijft K.W. van Luik over hem. Voortdurend tinkert de dichter aan het ritme van de zinnen en de klank van de woorden tot hij/zij eindelijk het gewenste resultaat bereikt heeft. Zowel de dichter als de smid worstelt met het materiaal; de een met de taal, de ander met het metaal. Van der Leeuw dicht:

Ook hij, de werkman, heeft het ruw metaal,
Door 't vuur gelouterd, in een vorm gedwongen,
Hetzelfde zielsgeheim door mij bezongen,
Tintelt hem tegen uit het duurzaam staal.

In kinderliedjes en -rijmpjes worden de muzikale hamerslagen van de smid zelf deel van de tekst:

Een smidje in z'n smidse, Die zong den helen dag
Z'n stemmetje klonk zo helder, Bij iedere hamerslag
Hij zong zo blij van tok tok tok, Hij zong zo blij van klop klop klop
Hij zong zo lustig dan, 't Liedje van de zwarte man
[het lied is te horen op: <https://www.youtube.com/watch?v=VaqizAuiB2Q>]

De, in zijn tijd razend populaire, dichtende zedenpreker Jacob Cats (1577-1660) tenslotte zag in het wilde vuur van de smid een metafoor van de brandende liefde die sissend protesterend in het water gedoofd wordt.

Wanneer de smit het stael gaet in het water steken

Om door het koele nat den brant te mogen breken,
Siet wat een wonder ding! het maeck een groot gerucht,
Het schijnt of dattet kijft, of immers dattet sucht.
[kijft = protesteert; immers = althans].

Uitgedoofd

Ruim vijftig jaar na de verdwijning van het boerenpaard, is het paard teruggekeerd, niet om mest te strooien of hooi binnen te halen, maar voor de recreatie. In maneges en op ruitersporen in de natuur wordt volop paard gereden, maar de oude smid ziet ze niet meer komen voor nieuwe ijzers. Het vuur van de smidse is gedoofd, de vonken vliegen niet meer rond, de hamer zwijgt. Nu rijden er busjes rond, met elektrische apparatuur en geprefabriceerde hoefijzermodellen die ter plekke met elektrische verhitting het dier van nieuwe ijzeren voetzolen voorziet. Geen dichter die er opgewonden van raakt. "‘t kan verkeren," zei een tijdgenoot van Vader Cats.

Met dank aan:

Joop Straathof, Wim van der Ploeg, Ton Deckers, Mandy Kleijn, Jan van der Poel (Janzn), Sjaak van der Geest (Siemzn), Roen van der Geest, Theo van der Poel en Sjaak van der Star.

Bronnen

Roen van der Geest (2020) *Rond de Rode Polder*. Roelofarendsveen: Veenerick, pp. 111-114.

K.W. van Luik (1966) De dichter als smid. *De Nieuwe Taalgids*. Jaargang 59.

Aad van den Ouweelen (2018) Bertus Waasdorp.

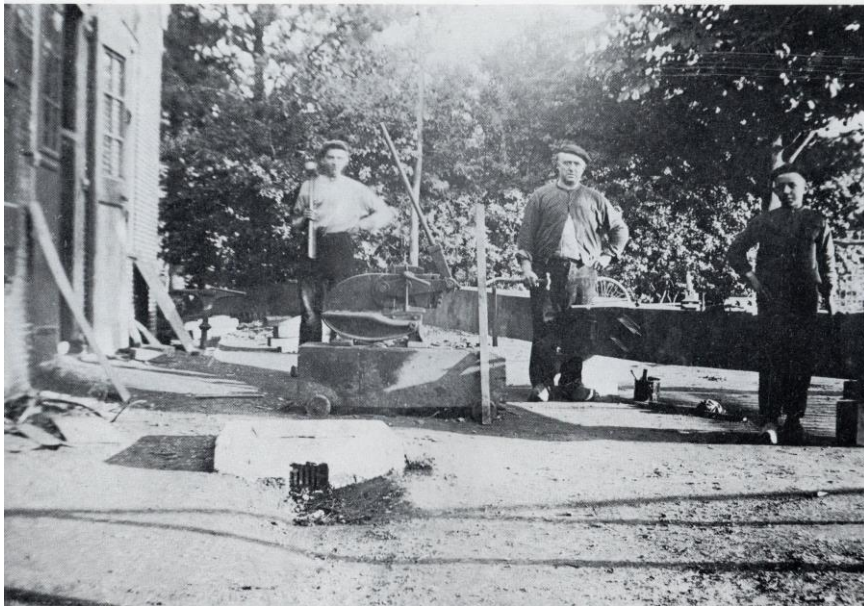
https://www.schaatshistorie.nl/schaatsenmakers/schaatsenmakers-en-verkopers/bertus-waasdorp_rijpwetering/

Theo van der Poel (2001) 'Deckers Smederij' te Hoogmade. In zijn: *Een eeuw door de bank genomen*. Rabobank Alkemade, pp. 160-161.

Fons van Rijn (2021) Van smederij tot Installatie Groep: Vink bestaat honderd jaar. *Alkadders* 39 (3): 4-5.

Sjaak van der Geest en Theo van der Poel
Correcties / aanvullingen: s.vandergeest@uva.nl of 06 269 71 256

Bijlage met illustraties, alleen in digitale versie

Jan Waasdorp (midden) met zoon Bert (rechts) en Jan van der Hulst (latere caféhouder in Oud-Ade) repareren de staartbalk van een molen, 1908. (collectie Roen van der Geest)

Smid Jan Waasdorp in 1912, bij het repareren of verlengen van een vijzel voor een van de vele molens in de omgeving. Verlenging was soms nodig vanwege het inklinken van de polder. Van links naar rechts: Bert Waasdorp, Arie Heemskerk (buurjongen), Jan Waasdorp sr, en Jan Waasdorp jr (broer van Bert). (Met dank aan Roen van der Geest)

Jan Waasdorp (1862-1921), smid te Rijpwetering.

Bert Waasdorp (1895-1966) zoon van Jan.
(familiealbum Irma van Kampen-Straathof)

Men zegt weleens dat één foto meer zegt dan honderd woorden. Dat gaat zeker op voor deze foto van de smederij van Jan en later Joop Straathof. Er zouden heel veel woorden nodig zijn om te beschrijven (en uit te leggen) wat er allemaal op de grond en aan de muur te zien is. Ik doe een schamele poging, van links naar rechts, op de grond: slijpmachine, lastafel, tuingereedschap, aambeeld, smidse, wagenwielen, en nog een aambeeld; aan de muur: schoppen en rieken, een sloothaak, afteken spullen, klein gereedschap zoals smeedtangen en hulpgereedschap om hoefijzers en spiebouten (molenbouw) te maken, twee zagen, en houten stelen waaraan gesmede koeienbrillen hangen.(fotograaf: onbekend)

Jan Straathof met zoon Joop aan het werk in de smederij, 1980.

Joop Straathof aan het werk met een elektrische boor, 1980.

Vooraanzicht van smedery Straathof, Koppoellaan 12 te Rijpwetering rond 1985. Van links naar rechts: winkel, smedery, benzinepompen en loods. (JoopStraathof)

Wim van der Ploeg, 1986, in zijn smedery.
"Het vuur wordt opgestookt en het ijzer heet en rood"
(fotoalbum Wim van de Ploeg)

Wim van der Ploeg, 1986, beslaat een paard (een 'Bels') in de travalje voor de smederij.
Achter: Paul van Stiphout, eigenaar van het paard.

Wim van der Ploeg toont het "gouden nageltje" (hoefnagel van het winnende paard) op de korte baan race in Stompwijk 24 juli 1995. Naam paard "My Twin", de jockey: Wim van Buitene.

Ton Deckers in Hoogmade bij het uitsmeden en harden van een beitel.

[\(https://deckerstools.nl/smederij/\)](https://deckerstools.nl/smederij/)

Een stukje uitleg en reclame van de website van Deckers Tools:

Uitsmeden en harden van beitels

De beitels in het elektrische-, pneumatische- en hydraulische gereedschap van sloop- en bouwbedrijven worden bij gebruik bot.

Veel bedrijven kopen daarom keer op keer nieuwe beitels;
kostbare investeringen.

Bij Deckers Tools kunt u uw gebruikte beitels laten uitsmeden en harden. Hiermee wordt de levensduur van de beitels verlengd. Bovendien is een scherpe beitel beter voor het behoud van uw gereedschap.

Dankzij onze jarenlange ervaring kunnen wij ieder type beitel op ambachtelijke wijze uitsmeden en harden.

Werken met scherpe beitels zorgt voor meer snelheid in het werk.

Immers, deze snijden gemakkelijker door beton of steen heen. Hierdoor wordt ook de terugslag die de gebruiker van het gereedschap krijgt, sterk verminderd.

